

BRATSTVO

„Bl. M. M. Terezije Scherer“ Đakovo
BOŽIĆ 2017., br. 39, god. X.

Kontemplativni magarac

Dok je još bio u službi Svete Obitelji mali se magarac dobro nahodao. Na to ga prisilio Cezar koji je bio toliko smiješan da je htio posjedovati svu zemlju i sve ljude na njoj. Morao je bježati pred Herodom, poći u Egipat i odande se vratiti da da i ne spominjemo tisuću sitnih svagdanjih usluga koje se traže od jednog magarca. Unatoč svojoj tvrdoglavosti naučio je psaltir napamet. Tu lijepu molitvu, koja pjeva u svim tonovima hvale Gospodinu, toliko je često slušao kako spontano navire na usta njegovih gospodara. Poučen njihovim primjerom naučio je unaprijed ono što će kasnije pisati sveti Pavao:“ Nosite bremena jedni drugih i tako ćete ispuniti zakon A

onda, kad su ta vremena prošla, zamijenio je tu službu s drugom ne manje važnom i korisnom za ljude: Kristov.“ Zauzeo je mjesto na božićnim slikama.

Već preko dvije tisuće godina on ništa drugo ne radi osim što stoji kraj jaslica i razmatra. No ta ga je sreća opala tek nakon duga hoda.

„Najljepše i najveće putovanje što ga ovdje dolje možemo poduzet“ pripovijeda on iz svojega vlastitog iskustva, „jest ono u kojem prodiremo u same sebe napredujući što je moguće više na tom putu koji nije zacrtan ni ograničen. Na njemu otkrivamo temeljne vrjednote za kojima svatko čezne, a do kojih čudno želi doći nogama, koje se ipak tako brzo umaraju.“

Ali meditacija je dovela magarca na drugi još širi put: kontemplaciju.

I ovaj i onaj jesu razmjena s nebom. Meditacija – to je zemlja koja istražuje nebo. Kontemplacija – to je nebo koje obasjava zemlju i njezine milijarde zvijezda.

Magarac tako ostaje živi poziv na putovanje. Ne u udobnim kolima odakle čovjek vidi dio krajolika i kod kojega se u prvom redu radi o premještanju s jednog mjesta na drugo. Jer danas se više ne 'putuje', danas se 'premješta' s mjesta na mjesto. Ne zamjećujemo kako brzina ubija polaganost i s njome zapravo neizmjereno bogatstvo. Čovjek ovdje dolje ne živi ni u svome odlasku ni u svome dolasku već između njih.

U tome prostoru, koji bi htio isprazniti, nalazi se ipak njegova hrana i zrak koji udiše.

Polaganost vraća stvari u nas, dok brzina vraća nas u stvari. Kad svoju Veliku Knjigu čitamo polako, mi jedemo nju, naprotiv kada je čitamo brzo i površno, ona jede nas. Brzina postoji i valja je naučiti koristiti.

No meni se čini da dobro upotrijebiti brzinu znači pretvarati je uvijek u polaganost./*Marcel Droit, Nouvelle Cite*

Franjin Božić

Dijete Isus bilo je zaboravljeno u srcima mnogih Franjinih suvremenika, u kojima je djelovanjem milosti po Franjinu primjeru bilo probuđeno i duboko utisnuto u vjerno pamćenje.

Najveća njegova odluka, posebna želja i vrhovna nakana bijaše: uvijek i u svemu opsluživati sveto evanđelje i sa svom budnošću, svim nastojanjem, najvećom željom duha i svim žarom srca provoditi „nauk Gospodina našega Isusa Krista i slijediti njegove stope“.

U toj svetoj noći sv. Franjo pjeva evanđelje i propovijeda na temu: *Deus semper minor*“: Bog je uvijek manji, u bespomoći još uvijek moćan, u smrti još uvijek živ, u malome velik, u Djetetu neshvatljivi Bog.

Franjine riječi o rođenju siromašnoga kralja u malome gradu Belehemu teku poput meda. A često je, kad je htio izgovoriti presveto ime ISUS govorio silnim žarom. Nazivao ga je Betlehemskim Djetešcem, a ime Betlehem je izgovarao poput ovce koja bleji. Usta su mu bila ispunjena glasom, ali još više slatkim osjećajima. Kad bi spominjao Betlehemsko djetešce ili izgovarao ime ISUS, sve bi oblizivao usne, jer je sretnim nepcem kušao i gutao slatkoću ove riječi.

Za Franju je Božić bio blagdan nad blagdanima i razlog velike radosti; naime: „iznad svega poniznost utjelovljenja i ljubav... toliko dostojna, toliko sveta i slavna Riječ... pojavila se u krhkosti našega čovječtva.

Iz Katekizma Katoličke Crkve

ZAŠTO JE RIJEČ POSTALA TIJELOM?

(456) U Nicejsko-carigradskim vjerovanjem ispovijedamo: *Radi nas i radi našega spasenja sišao s nebesa: i utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice i postao čovjekom.*

(457) Riječ je postala tijelom *da nas spasi pomirujući nas s Bogom:*“ Bog nas je ljubio i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijehе naše“ (1Iv 4, 10).

Otac je poslao kao Spasitelja svijeta (1Iv 3, 5).

Naša je narav, bolesna, tražila da bude ozdravljena; pala da bude podignuta; umrla da bude uskrišena. Izgubismo posjedovanje dobra: bilo je potrebno da nam se nadoknadi. Utonulima u tamu, bilo nam je potrebno svjetlo, izgubljeni, očekivamo spasitelja; utamničeni, pomoćnika; robovi, osloboditelja. Zar svi ti razlozi bijahu bez važnosti? Nisu li bili dovoljni da pokrenu Boga da siđe do naše ljudske naravi da je posjeti, jer se čovječanstvo nalazilo u stanju tako bijednom i nesretnom?

Sv. Grgur Nazijanski

ČESTIT BOŽIĆ S ISUSOM U SRCU I BLAGOSLOVLJENE SVE DANE NOVE 2018. GODINE ŽELIMO VAM RIJEČIMA DREVNE BOŽIĆNE PJESME:

Pristupite vjerni k radosnom slavlju dođite, dođite u Betlehem:

pogledajte mladog anđeoskog Kralja, dođite na poklon...!

Ponizni pastiri ostaviše stado, gle radosni hite k jasicam.

Kličući hajdmo, požurimo s njima doći na poklon Gospodu!

Mjesno bratstvo Franjevačkoga

svjetovnog reda bl. M. M. Terezije Scherer

Za Bratstvo: ***Mario, Nada, Slavica, Ivo, Josip, Anica i s. Karmela***